

Ο ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ

«Λξαφνα, στὸν ὕπνο μου μέσα, μὲ φάνηκε
πῶς τὸ ρολόγι μου σπάνει. Δὲν τᾶκουγα πιὰ. Εὐ-
πνησα τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ ἄρχισα ἀμέσως νὰ μετρῶ.
Μετροῦσα καὶ στέκουμουν καὶ δὲν τολμοῦσα. Εἰ-

Θὰ πάρω χαρτί νὰ τὰ σημειώσω. Στάσου ἂν
διοῦμε.

Ἡ ἀδερφή μου. Ὁ ἄντρας της· δύο. Τὰ τρία
τοὺς τὰ παιδιά· πέντε. Ὁ παππούς· ἕξι. Ἡ μη-

ΨΥΧΑΡΗΣ

ταν ἡ ὥρα μιὰ τὸ πρωί. Ἐκεῖ ποὺ κοιμοῦμουν
ἤσυχα, δὲν ξέρω πῶς, μὲ κατέβηκε μιὰ ὑποψία,
ὀρμητικὰ, σὰν τᾶστροπελέκι. Καὶ τώρα, μὲ τὰ
μάτια ἀνοιχτά, πολεμοῦσα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ
τελειώσω τὸ λογαριασμὸ μου.

τέρα· ἑφτά. Ὁ θεὸς κ' ἡ θειά· ἑννιά. Τὰ ξαδέρ-
φια μας· ἑντεκα. Ἐγώ· δώδεκα.

Κ' οἱ δούλοι κοιμοῦνται στ' ἄλλο τὸ σπίτι.

Εἶναι κι ἄφτὸς ὁ καταραμένος. Ὁ μουσαφί-
ρης. Τοῦ πατέρα ὁ φίλος. Τὴν ἀνοιξη, κάθε χρόνο,